

[Statsministeren]

dette spørgsmål, bør man kun acceptere den forklaring, hvor den lader sig udtrykkeligt dokumentere.

I langt de fleste tilfælde er der efter min opfattelse ikke gyldig grund til at opgive eller undlade at finde kvindelige repræsentanter. Igennem de sidste årtier har vi jo oplevet – og det er da en glædelig udvikling, og det var på tide – at titusinder af kvinder erhvervede sig uddannelser og jobkvalifikationer mere og mere på linje med mændene. Det bør naturligvis afspejle sig i kvindernes deltagelse både i det politiske liv og i sagkyndigt udvalgsarbejde.

Når det drejer sig om højere offentlige stillinger, ledende job i erhvervslivet eller formands- og bestyrelsesopgaver i vort righoldige organisationsliv, er kvinderne utvivlsomt stadig i mindretal, men det forhindrer ikke, at man i langt højere grad end frem til i dag vil være i stand til ved besættelsen af udvalg, nævn og kommissioner at finde frem til fuldt egnede og kvalificerede kvindelige deltagere.

Jeg vil i den forbindelse nævne det projekt, som statsministeriet og ligestillingsrådet nu har iværksat, og som går ud på at forhandle med de enkelte ministerier med henblik på at opnå en forøget kvindelig repræsentation i udvalgene. Vi har her i forsommer haft møde med repræsentanter for arbejdsministeriet og for nogle dage siden møde med repræsentanter for undervisningsministeriet med henblik på, at ministerierne skal lægge mere vægt herpå i deres personalepolitik, og vi fortsætter med disse samtaler.

Jeg tror, at en forudsætning for, at udviklingen fremmes, er, at man simpelt hen gør sig ulejlighed og er indstillet på, at opgaven skal lykkes. Derfor vil jeg gerne give udtryk for min varmeste sympati for det radikale venstres initiativ. Jeg synes, øjeblikket er inde til at gøre en væsentlig mere målbevidst indsats for at opnå større kvindelig repræsentation overalt.

Direkte kønskvotering vil jeg ikke anbefale. Jeg tror, det ville blive til stive, matematiske systemer, som alt for let ville modvirke det gode formål.

Derimod synes jeg, det er en udmærket idé at underkaste de norske erfaringer et nærmere studium. Det vil ikke sige, at vi uden videre skal kopiere den norske ordning,

men når man i Norge vitterlig har opnået at få kvindernes deltagelse i offentlige udvalg m.v. til at vokse fra 10,5 pct. i 1973 til 21,8 pct. i 1979, så må der være noget at lære af det norske eksempel.

Jeg vil derfor opfordre til, at det udvalg, som nu skal arbejde videre med det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, går grundigt til værks ud fra en decideret positiv holdning. Jeg mener, vi alle vil være vel tjent med at lægge en udvikling til rette, som sikrer os, at vi nu forholdsvis hurtigt opnår væsentlig større deltagelse af kvinder ved udpegnings af medlemmer til offentlige udvalg, nævn og kommissioner.

Helle Degn (S):

285 år kan vi naturligvis ikke vente på at opnå ligestilling i råd, nævn og udvalg, som det offentlige nedsætter. Den opfattelse deler vi i socialdemokratiet med forslagsstillerne, og vi må da også glæde os over statsministerens positive tilsagn.

Den tidligere regering og denne regering har forpligtet sig til aktivt at arbejde for en ligestilling af kvinder og mænd i den politiske beslutningsproces, forpligtet sig ved at tilslutte sig FN's handlingsplan, vedtaget på kvindekonferencen i 1980 i København, og forpligtet sig til at kunne fremvise et fornuftigt resultat i 1985, hvor FN's kvindekonference samles igen.

Fra den socialdemokratiske gruppes side er vi meget opsatte på at få sat skub i udviklingen på dette område, da ligestillingen mellem kvinder og mænd er en del af den lighed og solidaritet, som er vores bærende idé.

Netop i de råd, nævn og udvalg, som nedsættes i offentlig regie, er det vigtigt at få en ligestilling, for her foregår forberedelsen til selve den parlamentariske proces. Derfor er vi optaget af at høre nærmere om og analysere det initiativ, som statsministeriet og ligestillingsrådet igangsatte under den tidligere, socialdemokratiske regering. Er regeringens medlemmer opsatte på at fremme denne proces, hvor ministerierne analyserer deres egen arbejdspladssituation for mål, metoder og en tidsplan for en ligestilling i medarbejderhierarkiet? Seriositeten i denne proces er det vigtigt at få bekræftet, da det jo er de bagvedliggende arbejdspladsproblemer, den ujævne kønssammensætning, der giver den